אגודות

בנים ללא אב

אצבעות יד אחת תספקנה כדי למנות את מספר אגודות הספורט בישראל הקיימית ל־מטרות ספורטאיות טהורות, ללא כל גוון פוליטי. קיומן של אגודות אלה היה מזה זמן רב כצנינים בעיני מרכזי האגודות ה־גדולות, שניסו בכל האמצעים שבידיהם לב־לוע את האגודות הקטנות.

השבוע התגלה נסיון נוסף שנעשה על־ידי מרכז הפועל, לבלוע קבוצת כדורגל עצמאית — קבוצת בני־יהודה תל־אביב. אגודה זו נוסדה לפני עשרים שנה, במטרה לעודד את ספורט הכדורגל בין בני העדה התימנית, בשכונת התקוה.

רק לפני ארבע שנים החלה האגודה ל־התפתח ולהפיך לארגון מסודר. היא רכשה מגרש, גידרה אותו, התקיימה על ההכנסות מהמשחקים שנערכו על מגרשה. בשנה ה־אחרונה התקדמה קבוצת הכדורגל הראשונה של האגודה, זכתה במקום השני בליגה ב', עלתה לליגה א'.

מרכז הפועל שם עינו בקבוצה המת־פתחת, החליט לפני כשנה לצרפה אליו. לעסקני האגודה ניתנו הבטחות מפתות: הובטח להם שיוקם מגרש מסודר עבורם, תאי הלבשה לשחקנים ונסיעות לחוץ־לארץ. וב־עיקר הובטח לסדר כמה משחקני הקבוצה בעבודה קבועה. על תנאים אלה נחתם זכרון דברים. תמורת זאת היתה אגודת בני־יהודה צריכה להצטרף למרכז הפועל, להיקרא בשם הפועל בני־יהודה.

ההבטחות לא קויימו. כאשר חלפו מספר חודשים ומרכז הפועל לא קיים כמעט אף הבטחה כלפי הקבוצה, קמה התמרמרות בין שחקני ועסקני הקבוצה. נקראה אסיפה כללית, בה נבחר ועד חדש, והוחלט פה־אחד על ביטול ההסכם עם הפועל.

כאן התברר כי רצונם של אנשי האגודה להיות עצמאיים אינו מספיק. מרכז הפועל התנגד לביטול ההסכם, טען שעבר הזמן בו יכלו בני־יהודה להתחרט. בינתיים התפלגו עסקני האגודה לשניים. חלק, שכינה את עצמו בשם ארגון בני־יהודה, טען להמשך ההסכם עם הפועל. עסקנים אחרים, ועמם כל שחקני הקבוצה, דגלו בביטולו. כל פלג הופיע בשם האגודה כולה, פירסם ב־עתונות הצהרות מנוגדות בשם אותה אגודה.

ככל שכסוכי הספורט האחרונים הגיעה גם פרשה זו לטיפול משפטי, בפני בית־הדין של ההתאחדות לכדורגל.

כדורגל

הסגר ועונש

עוד לפני שנתיים, בעת שקבוצת הכדורגל של הכח תל־אביב היתה בשיא יכולתה, שמו עסקני מכבי נתניה את עיניהם על חלוצה המחונן של קבוצה זו, יוסף היינה. גרשון מלר ואליהו טרבלוס, מראשי מכבי נתניה, באו אז בהצעה להכח למכור להם את היינה בן ה־24.

אנשי הכח לא רצו לעכב את התקדמותו של היינה, הסכימו לשחררו רק בסוף העונה, ללא שום תמורה לקבוצה. וכך עבר יוסף היינה, ללא הסגר, בעונה שעברה, לשחק בקבוצת מכבי נתניה. לפני ההעברה הוסכם בין כל הצדדים כי ברגע שהיינה יביע את רצונו לחזור לקבוצתו, יותן לו הדבר ללא קשיים וללא צורך בהסגר.

עברה שנה. היינה קיבל דירה של חדר אחד למשפחתו בת שלוש הנפשות. מספר חודשים הסתובב ללא עבודה, לאחר מכן קיבל עבודה במוסך של אגד, במשכורת של 130 ל"י לחודש. רק בזמן האחרון סודר בעבודה קבועה בעירית נתניה. על כן, בתום העונה, הביע היינה את רצונו לחזור.

אישור שזויף. עסקני מכבי נתניה ש־כחו את ההסכם עם הכח, סרבו להתיר ל־היינה לחזור לקבוצתו. הכדורגלן יליד ה־ארץ, שאין לו שום קרבה משפחתית למ־שורר הגרמני בעל אותו שם, החליט להכנס להסגר למשך שנה ובלבד שיחזור לשחק בקבוצתו. בתחילת חודש זה שלח בקשה להכנס להסגר. בהתאחדות לכדורגל מילאו לו אישור, חתום בידי זלמן קליאוז ומיקה אלמוג, לפיו יכנס להסגר שיסתיים ב־3.7.58. אולם בינתיים התרחש משהו.

אנשי מכבי נתניה מיהרו להעניש את היינה בעבירה משמעתית. לפי החוקה יוכל היינה להכנס להסגר רק בתום העונש. ב־מקרה כזה ייאלץ לא לשחק שתי עונות.

ההתאחדות לכדורגל טענה כי היינה נענש עוד לפני שהגיש בקשה להסגר. היינה, ל־עומת זאת, אומר כי העונש הוטל עליו ל־אחר שהתברר ששלח בקשה להסגר. מסתבר כי דבריו של היינה קרובים יותר לאמת. לאחר שהתקבלה בקשתו להסגר, כתבו אנשי ההתאחדות את האישור. ברגע שמכבי נתנ־יה העניש את היינה, לא טרחו אנשי ה־התאחדות לכתוב אישור חדש, מחקו את הכתוב על גבי האישור הישן ושינו אותו. מכאן התברר שמכבי נתניה העניש את היינה לאחר שהוגשה בקשתו ולא היה עוד כל תוקף לעונש.

מרחץ זיעה

ממחנה האימונים של נבחרת ישראל ברענה, המתאמנת לקראת המיפגש עם אינדונזיה, כותב שייע גלזר:

אני באמת לא מבין את הכדורגלנים בארץ, אין להם שום רוח ספורטאית ו־שום רוח חברית. אחרי שראו שאני מתחיל לכתוב מא־מרים וביקורת, נע־שו לי פתאום כולם לעתונאים. חודורוב כותב, יוסלה מרי־מוביץ כותב ובשבוע שעבר גם נחום סטל־מך. כולם החליטו לקחת לי את הפרנסה. עוד מעט אפשר יהיה להקים ליד בית סו־קולוב בית מיוחד בשביל כל הכדורגלנים הכותבים בעולם הזה. מה הם חושבים, שעתון זה לשכת עבודה?

אצלכם בתל־אביב בטח חם ואתם מזיעים כהוגן. אבל לו הייתם רואים אותי, הייתם מודים לאלוהים שאתם לא שחקני כדורגל. בשבוע שעבר, ביום שני, אסף אותנו ה־מאמן איזבנצ'יק והתחיל לאמן 16 איש ל־נבחרת נגד אינדונזיה. אימון כזה לא קיבל־תי כבר במשך שנה. איזבנצ'יק אוהב אותי במיוחד כנראה, ולכן הוא התלבש עלי. כל שחקני הסגל מתאמנים עם מכנסי התעמ־לות וגופיות ולפעמים גם בלי זה, אבל אם הייתם רואים איך אני מתאמן, הייתם נש־בעים שאני הגעתי ישר מהקוטב הצפוני.

איזבנצ'יק מלביש אותי כל פעם תלבושת רגילה. על זה אני לובש סודר ועל הסודר אני לובש טרנינג שלם. בפנים אני פשוט נשרף, אבל אני מוכרח לרוץ ולקפוץ בלי הפסק כדי להוריד במשקל. פעם זה כל כך הרגיז אותי שאמרתי למאמן שאני נוסע לתל־אביב להביא עוד מעיל חורף.

עוד נסיעה באופק. עכשיו אפשר ל־גלות מדוע נתנו להפועל פתח־תקוה לקחת את הגביע. לא ידענו מה להביא לסטלמך לחתונה ונתנו לו את הגביע במקום מתנה.

בינתיים אנחנו מתאמנים פעמיים ביום. ב־בוקר מקבלים אימוני כושר, ואחרי הצהרים אימונים עם כדור. בין אימון לאימון שו־הים בבריכה, משחקים וישנים.

אומרים שהאינדונזים אינם רוצים לבוא ארצה. לי ולשאר הכדורגלנים לא איכפת לנסוע לארץ נייטרלית כדי לשחק נגדם. סוף סוף זה לא יפה להגיע למשחקי הגמר בלי אף משחק, וחוץ מזה אף פעם לא מזיק לבקר בעוד ארץ שלא ראינו אותה.

כדורגלן היינה
מי זייף את האישור?

מכתבים לעורכי

„לפני תשעה חודשים," כותבת רחל החיפאית, „קישרת אותי עם אדם שאז זיזלזלתי משום־מה במכתבו. אך כעת הייתי מאד מעוניינת להתקשר עמו ובהקדם האפשרי. העניין הוא, שאז היה חניך קורס קצינים וכתובתו נשתנתה עם סיום הקורס. התוכלי לקשרני עמו? כתובתו היתה: צוער חיים פלשנר 325018, צה"ל."

טוב מאוחר, מאשר לעולם לא, חיים.

★ ★ ★

המורה שך מחר

החברה אומרים „ב־מבה" על (13/1031) בת ה־16 וחצי, תלמידת התיכון, הרוצה להיות מורה. ואם אינכם מאמינים שהיא בלונדית כהה בעלת עיניים בהי־רות, היא נכונה להוכיח זאת בתמונה או באוריגינל. היא איהבת נורא לפתור תשבצים, חידונים, וציור. „אבל שזה לא יתן מושג שלילי עלי. אינני אחת מאלה שדוגרות," רואה היא צורך להוסיף.

מי שרוצה לכתוב לה חייב להיות גבה קומה, שחרחר, רצוי עיניים ירוקות. גי־לי יהיה 20־22, חייל. „איזה סוג חייל אינני קובעת, למרות שהייתי מעדיפה צנחן, אבל עד כמה שידוע לי, חוטפים אותם בשתי ידיים." היא מוכנה לוותר על הסוס הלבן, בתנאי שהאביר לא יכ־זיב. תמונה במכתב הראשון הכרחית.

★ ★ ★

המכתב, לא הפרצוף

החברה יכולים אמנם לומר בוודאי כמה שירצו על בעלת המכתב הקודם, אני, על כל פנים, מעדיפה מכתבים ו־נערים כ(1031/14).

„בראש וראשונה ברצוני להפנות את מכתבי למין השני. אחר כך ברצוני ל־הוסיף ולומר שאני רוצה רק בהתכתבות לשמה. רק בזה ותו לא. זהו. אני טיפוס כזה. אני משוגע למכתבים. אני משוגע לסוג אחד של מכתבים. שגעוני הוא ל־מכתבים אשר בקיצור אפשר להגדירם כך: „אומרים הרבה — אומרים כלום". מה זאת אומרת? זאת אומרת שפה יפה, לשון מליצית ואפילו מעט שטויות. ה־עיקר שבסופו של דבר יקבל צורה של מכתב בעל נפח וישיהיה נעים לקריאה ויחרוג מהמסגרת המקובלת של השגרה.

„כדי להשיג זאת לא איכפת לי ש־במכתב יהיה מקסימום של שטויות על מינימום שטח. מה שגם לא איכפת לי מי היא הנערה הכותבת. היא יכולה להיות שיא של כיעור או להיפך. מה זה משנה לי אם תהיה לה אפילו קרן על האף, העיקר שידה תהיה משגת לשלוח לפחות מכתב אחד בשבוע. ומה שחשוב מכל הוא, שידה תדע להריץ את העט על ה־נייר בצורה שאני חושב עליה.

„אין אני מוצא לנכון לתת תיאורים עלי, כי אני חושב להיות מוסתר מאחו־רי שם ומספר צבאי גם לעתיד לבוא. כי העיקר בשבילי המכתב, ולא הפרצוף הכותב והמביט בו. אבל בכל אופן אתן תיאור עלי. לא גופני, אלא תיאור של מחשבות והרגשות. ניקח למשל את בני הקיבוצים הותיקים — סתם סניבים, דעתי עליהם. אנשי אכזיה ותדמור — סתם סנובים. המושבות הותיקות כמו זכרון ובת שלמה — מתו יחד עם הבארון.

„לכאורה מתרקמת תמונה של אדם מתוסבך למי שקורא מכתב זה, אך ל־אמיתו של דבר, אני אחד אלמוני כמו עוד עשרות כמוני. הורי אומרים ילד, המפקד אומר גבר, אני אומר נער בן 19, האוהב את החיים כמות שהם, ואוהב להשקיף על החיים ועל עצמו באופן נייטרלי.

אפילו ירושלמי

„מעניין שלעולם אינך טועה ומחליפה זכר בנקבה כש„את" פונה בגוף ראי־שון," כותבת בבטחון עצמי רב (13/1031), „או שמא דואג לכך עורך הכי־תיב שלך?" ישנם כאלה שעוד לא גר־געו ומוסיפים לראותני בדמויות שונות.

„אני יודעת, אימרת היא בין השאר, כי תעשי כמיטב יכולתך להרוס את ה־מכתב, כדרכך הגלבבת תמיד." אל דאגה,

הטיפוס שלי

זוהי טיפוס של מישהו שהעביר תמונה זו ללא כל כתובת או תירוץ. אינני יו־דעת אם מצא את התמונה או לא, אך דומני שתסכימו אתי אם אומר שהרק־דנית תרקיד לבבות לא מעטים למראיה.

חם היום (1031/13), ולי אין כל רצון להרוס או לבנות את מכתבך הגדול, אמסור אותו כלשונו.

„. . . כמה זמן כבר קיים מדורך? זהו בערך הזמן שאני מתלבטת אם לפ־נות אם לאו. ובכן, כיצד להתחיל . . . אני . . . ואני . . . ואני . . . מה חשוב, הרי אני רק רוצה להתכתב, מה איכפת לי אם יהיה בלונדי ושמן או ג'ינג'י ורזה.

„. . . אני בטוחה שלו הייתי מציינת במה אני עוסקת הייתי זוכה להיות ה־ראשונה שמקבלת מכתב פרטי מ„רותי". למרות הפיתוי הגדול, לא אגלה את ה־סוד (אל תטרחי, אינני סקרנית), כיוון שחוג גדול מדי של אנשים יגלה מי היא כותבת השורות ואז זה לא קונץ, נכון?

„כעת באמת לעניין. אני נמצאת במקום קצת מרוחק מחוגים חברתיים נרחבים . . . ולמקום ריכוז רב יותר של או־רחים\ות, אני זוכה, רק אחת לשבוע וגם זה לא תמיד. הקיצור, אני מאד חו־בבת כתיבה — בבית מספרים עלי ש־התחלתי לקשקש על הנייר בגיל עשרה חודשים — מאז, כנראה, לא הפסקתי. ומכיוון שאני מתכוונת לקשר כתיבה בלבד, לא איכפת לי אם יהא זה איש או אשה . . . רק שהמכתבים יהיו ארוכים ומ־עניינים . . . שהכותב או הכותבת יהיו כבני 25 . . . יכול לכתוב בלי שגיאות, חובה! יאם מותר לבקש, קצת חוש הו־מור. למעשה לא איכפת לי אם הכו־תב/ת י/תהא ירושלמי/ת . . ."